

О мигрантима и библијској парадигми

Протојереј Андреј Ткачов

28.09.2016.

Из перспективе западних Европљана, мигранти из муслиманских земаља су несрећни људи који њима, Европљанима, треба да буду до гроба захвални због тога што су им дозволили да дођу и живе у тако Старом и тако дотераном свету. А опет, с тачке гледишта самих муслимана—миграната, Европљани су, у највећој мери, потпуни безбожници који, из необјашњивих разлога, уживају у личном благостању без преседана.

ПРОТОЈЕРЕЈ АНДРЕЈ ТКАЧОВ

Противречности ставова су веома озбиљне.

Први: „Ми вас жалимо, а ви сте дужни да нам будете захвални“.

Други (у сваком случају многи међу њима): „Ми вас презиремо и сматрамо да такви као што сте ви не треба да живе.“

Отуда секире, мачете, бомбе, митраљези и помахнитали камион. Мора се поштено рећи, никакве асимилације неће бити. Биће рата (који већ и тече). Биће то неизбежна хемијска праскава реакција, као при мешању воде и киселине. При том, за једне, за европске домороце, биће то рат за нејасне и беживотне либералне вредности, безукусне попут беланца у јајету (толеранција, родна равноправност, привид слободе). За друге — конкретни рат носилаца одређене религиозне идеје, за победу њиховог погледа на свет (Бог допушта — Бог забрањује. И крај!).

Узгред, овај савремени феномен има веома јасну библијску аналогију.

Јосиф је Јевреје увео у Египат као једну велику сточарску породицу која је бегала од глади. Током столећа, они су нарасли до размера великог народа, који се више није бавио напасањем својих стада, већ је ропски радио грађевинске послове. (Обратите пажњу на етнички састав грађевинских радника на московским здањима и уочите још једну црту сличности).

Потом је дошао Излазак и године лутања током којих Јевреји више нису били ни пастири ни грађевинари. Постали су луталице и војници. Оне који су изашли из Египта стизала је природна смрт као казна за роптање. Рађали су се нови људи уместо умрлих. Њима је био намењен улазак у Ханан. Људи, који су у време Исуса Навина заузели Обећану земљу, нису марили за културно стваралаштво и седелачки начин живота. Нису градили, нису сејали нити су сакупљали летину, нису се бавили рукодељом. **Само су лутали и ратовали.** Неколико покољења људи сасвим је заборавило шта значи сточарство или грађевинарство!

Међутим, предодређено им је било да се населе у земљу у којој су постојале куће и путеви, вртови и виногради, базени и бунари.

То јест, испоставило се да је дојучерашњи скитница и странац добио од Бога заповест да освоји земљу у којој су до тада вековима живели сточари и земљорадници, ковачи и ткачи, лекари и трговци.

Истина, Јевреји су имали нешто чега није било у Ханану. Јевреји су имали верски закон који су добили на Синају, имали су заповест да се боје Господа дан и ноћ, да се труде да испуне све што је написано у књизи Закона.

Међу Хананејцима је цветао разврат; колико год су били културно издигнути, толико су били и искварени. Практиковали су ритуалну проституцију, како женску, тако и мушку. Приносили су жртве демонима; имали су касте жречева, празнике које су обележавали оргијама. Упражњавали су и содомију, и враџбине, и призивање мртвих. Мрачни шумарци су били места ритуалних разврата, на ливадама су спаљивали децу.

Тамо је било свега оног о чему је Господ у Светом Писму говорио Јеврејима:

„Не поступајте по обичају народа те земље. Не понављајте гадости њихове јер ћу их због тих гадости отерати од лица вашег. Не шарајте и не сеците своја тела. Мртве не призивајте. Магијом се не бавите. Немојте легати са мушкарцима као са женама. Не спарујте се са животињама. Ако будете и ви чинили такве ствари, догодиће се неизбежно, истераћу и вас из земље којом тече мед и млеко. Бојте се Господа. А сада, пођите и освојите земљу. Живите у кућама које нисте саградили, једите плодове које нисте посадили.“

Ето, та слика свештене историје у неким јарким цртама прети да се понови и већ се понавља у бившем хришћанском Старом свету.

Какве год да су грешке и заблуде у вери муслиманских миграната, далеко од тога да је све у њиховом веровању лажно. Њихова лаж је видљива само када се упореди са Јеванђељем. Али у поређењу са либералним катехизисом и моралним схватањима савременог Запада видљива је једино лаж ових последњих. Муслимани изгледају привлачније. Муслиман верује у будући живот, у рај и пакао. То су за њега тренутно невидљиве реалности. Европљанин се готово увек подсмева оваквој „архаичности“. **Муслиман сматра да ће тело васкрснути у Последњи дан.** Тело се не сме скрнавити за живота и спаљивати после смрти.

Европљанин сматра управо супротно: разврат за живота је норма, а после смрти — у огањ и без мисли о васкрсењу. Муслиман не вреднује свој биолошки живот изнад свега, а тим пре ни биолошки живот свог идеолошког непријатеља. За њега су закони Свевишњег, онакви каквим је научен, изнад свих закона. Зато се он не боји ни умрети нити убити. А Европљанин других вредности осим биолошког постојања не познаје. Сусрет лицем у лице са културом која не скреће поглед од смрти за Европљанина је страشان и неиздржив. При том сусрету он је губитник већ на самом почетку.

Дабоме, потом следи још више. **Иза тога тек долазе теме сексуалности, наталитета, абортуса, нудистичке плаже и жене без стида.**

Све то изазива код миграната мржњу и религиозни гнев.

Да, дошли су у страну земљу. Они су „дошљаци“. Али то заборавите. Сасвим. **Они су већ ту.** „Нема сунчања без гаћица у јавности“, — објављује бучна руља која се са хладним оружјем у рукама изненада појављује на нудистичкој плажи.

И пред очима нам се свађају нем и глуп. Европљанин у бесу диже обрве:

„Како се усуђујете да нас учите? Па ми смо вам дали кров над главом.“

На то Јусуф или Али без икакве недоумице одговара: „Ви радите оно што се не сме. Немате ни вере ни стида нити савести. **Нисте нас ви само позвали у госте.** **Прво сте бомбардовали наше градове.** Чекајте само, тек ћемо вас научити да поштујете Бога“. Ма колико да нам је жао Курта или Фрица, морамо да признамо да има некакве истине у Јусуфовим или Алијевим речима.

Рашчупане и испипане жене на тргу испред катедрале у Келну — то није само хулиганство. Жена је први трофеј освајача. Најпрепознатљивији, иконични трофеј. „Пред очима побеђеног непријатеља силовао сам његове жене — то је право задовољство“ — говорио је Цингис-кан. Од тог времена, мало шта се изменило у психологији победника. А то што су Немице дирали за груди у центру града и то у присуству мушкараца, треба тумачити као поруку: „Ви сте слабићи. Урадићемо са вама све што пожелимо. Имамо право на то.“

Генерално, „обесправљене жене Истока“ — то су жене о којима брине много мушкараца: отац, стриц, браћа, муж (ако га има), затим — синови.

За европску жену нико не мари. Како се испоставило, чак ни полиција и чак ни у Немачкој. Жене су, као и увек, прве које осете пропаст своје цивилизације. Осете на својој кожи.

Није далеко дан када ће Арапи и Африканци пожелети да живе, не у избегличким камповима и миграционим центрима, већ у становима данашњих власника. Прохтеће им се да живе као некадашњи власници, али не поред њих, већ уместо њих. Наравно, да би се одржао европски комфор, неопходни су знање и труд. Нужни су електричари, лекари, инжењери, пилоти. Нужне су стотине професија и континуитет поретка и власти. Зато је будућност пољуљане Европе мрачна. Већина миграната неће желети да учи и да ради. Већина ће хтети на силу да узме туђе, да разбије минијатурни вештачки рај као што је некада Атила срушио и опљачкао Рим. Шта ће се потом десити, њих не занима. Они су само секира у руци дрвосече, а секира није научила да размишља. Шта буде, биће. До тада, мигранти представљају исти онакав „бич Божји“ за Европу, какав су били варвари у односу на Вечни град. Чак иако се одају разврату на европски начин (јер то раде у Европи), дошљаци неће постати толерантнији. **Остаће религиозно мотивисани странци, који мистично мрзе беле безбожнике, одебљале и ослабљене.**

У Европи је могућ и очекиван десничарски талас. Свакакви хулигани и неофашистичка омладина, свакако кључање расизма, који настају макар и на трибинама стадиона. Али, само по себи, то неће спасити ситуацију. То ће бити агонија. **Ситуацију може да исправи само враћање Европе исконској хришћанској побожности. Победа се мора добити духом.** А баш тај једини противотров видимо да је немогућ. Снаге за хришћанску ренесансу Европа нема.

Бели човек Старог света и даље ће бити уверен да има право да живи и да греши како год му се прохте.

Опаки бедници с Кураном у рукама ће, као кад ступају из пустиње у оазу, корак по корак, заузимати животни простор, откидаће за себе кварт за кварталом, област по област. У некој од етапа опште пропасти, престаће да се стиде и крију, да објашњавају своје поступке и да се извињавају. Просто ће почети да изгоне Европљане из њихових домова с оружјем у руци, наметнуће им харач, као порез за невернике, формираће шеријатске судове, силом ће покривати главе женама и још више од тога. **Радиће постепено и логично.**

Процес ће бити потпуно неповратан.

Све се ово тиче и Русије. Морамо преосмислити нашу културну зависност од Запада. За задах разврата које удишемо, а који нам долази са западних страна, неопходан је хришћански респиратор. Све што је изнедрила хришћанска Европа треба да волимо и да усвајамо, а све што је плод постхришћанске Европе треба да држимо на дистанци и да испитујемо са опрезом. Већину тога, после испитивања, мораћемо да одбацимо. Усвајајући дегенерисану културу новотарења, ми сами, као и Европљани, постајемо рањиви. Православна Русија умела је да изгради добросуседске односе са муслиманима унутар земље и у суседству. Ње се нису само бојали већ су је и уважавали, а имали су због чега. Постхришћанска Русија ће бити исто тако слаба и рањива колико је слаб било који егоиста и безбожник пред лицем религиозно мотивисаног противника са вишим циљем.

Наши муслимани нису дошљаци. Они су аутохтони. Између нас нема језичке баријере, а и културне разлике су углавном изнивелисане. Нама предстоји да у нашем дому радимо оно у чему Европљани не успевају, а како изгледа, неће ни успети. **Муслимани XXI века имају непријатељске претензије према хришћанима XXI века. Суштина тих претензија је проста: где је ваша светост? Где су вам молитва и пост? Где вам је поштовање према старијима и послушност жене према мужу? Где вам је омладина: у задимљеним клубовима или у спортским салама? Где вам је милосрђе? Не само милостиња, већ баш милосрђе?** А, ако ми уместо одговора стидљиво оћутимо, они ће рећи: угледајте се на нас. Показаће нам своје најбоље црте, прећутаће најгоре, а ми ћемо још више занемети. **Дакле, не смемо да ћутимо. Наш одговор мора да буде животан и религиозни.**

„Ево нашег поста и наше молитве. Ево наше солидарности. Ево наше омладине. Ево наше породице. Све што је наше ми памтимо, а према другима се односимо с уважавањем. Ране прошлости лечимо и резултати су већ видљиви.“

Ако овакав одговор буде утемељен и поткрепљен неспорним чињеницама, биће и мира и узајамног уважавања. **Немогуће је не поштовати људе који чувају своју породицу, помажу једни другима, клањају се Богу у Духу и истини, уважавају комшије и који једу зарађени, а не украдени хлеб.** Али је могуће гнушати се оних који ништа од овога немају. И тада земља под ногама бивших власника неприметно престаје да бива њихова. Још су важећи сви документи и тестаменти, али се нешто већ пореметило у темељима и почело да клизи према амбису. То је, заправо, оно што се дешава у Европи и не постоји вероватноћа да ће се ситуација поправити. **То је, заправо, оно што не смемо допустити у Русији, а за шта још увек имамо и ресурсе и време.**

Превео за [Пouке.org](http://pouke.org) Никола Попмихајлов

Извор: pouke.org